គំនិតទាំងពីរនេះល្អដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែតាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចូលចិត្តគំនិតដែលថា "គួរតែខំប្រឹងប្រែង ដោយកំលាំងផ្ទាល់ខ្លួន"។ ប្រសិនបើមិនខំប្រឹងប្រែងដោយយកកំលាំងខ្លួនឯងតើ នៅពេលអនាគតនឹង ក្លាយទៅជាយ៉ាងណា?

ជាបឋមរាជរដ្ឋាភិបាលគួរតែបណ្តុះបណ្តាលធនធានមនុស្សសិន។ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ៗ មានចំណោះដឹងផ្ទាល់ខ្លួនគេ នឹងគិតកិច្ចការអនាគតអោយបានម៉ត់ចត់។ ដូច្នេះពួកគេដាច់ខាតត្រូវតែខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីប្រទេសរបស់គេ។ តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់មិនចាំបាច់ទទួលអំណោយពីបរទេសក៏បានដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវការអោយគេ បណ្តុះបណ្តាលធនធានមនុស្ស, បណ្តុះបណ្តាលមុខវិជ្ជាជំនាញ, មុខវិជ្ជាជីវៈ និង ផ្តល់បទពិសោធន៍ថ្មីៗ មកដល់ប្រទេសក្រីក្រ ដូចជាប្រទេសកម្ពុជាជាដើម។ ចំណេះវិជ្ជាទាំងនោះហើយ ជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកយើងទាំងអស់គ្នា ដែលគ្មាននណាម្នាក់អាចឆក់ប្លន់បាន។ ប្រសិនបើគ្មានចំណេះវិជ្ជាយើងនឹង ពឹងផ្អែកលើជំនួយពីបរទេសរហូត ដោយមិនបាច់ប្រឹងប្រែងដោយខ្លួនឯង។ មានន័យថា ខ្ញុំមិនចង់អោយគេផ្តល់ត្រីអោយញាំុទេ តែចង់អោយគេបង្រៀនពីរបៀបរក ត្រី។

បន្ទាប់មក រាជរដ្ឋាភិបាលគួរតែផ្តល់ឱកាសអោយសិស្សនិស្សិតទៅរៀននៅបរទេសអោយបានច្រើនដើម្បីក្រេបជញ្ជក់នូវចំណេះវិជ្ជា បទពិសោធន៍គំនិតថ្មីៗ ពីប្រទេសដែលកំពុងអភិវឌ្ឍន៍ និង ប្រទេសដែលបានអភិវឌ្ឍន៍រួច ដើម្បីជួយអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសក្រីក្រនេះអោយមានការរីកចំរើន ដូចប្រទេស នានាលើពិភពលោកដែរ។

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាសំបូរទៅដោយមនុស្សដែលគ្មានការសិក្សាខ្ពស់។ រាជរដ្ឋាភិបាលត្រូវតែបណ្តុះបណ្តាលអោយពួកគេស្រលាញ់ប្រទេសជាតិ។ ព្រោះកាលណាពួកគេគ្មានការអប់រំពួកគេនឹង ងាយឆាប់ ចាញ់បោកគេ ជាហេតុបណ្តាលអោយវិនាសហិនហោចទឹកដី។ ដូច្នេះដើម្បីស្រលាញ់ប្រទេសជាតិពួកគេត្រូវតែប្រឹងប្រែងដោយខ្លួនឯងដើម្បីអនាគតប្រទេសជាតិ។

តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើទទួលអំណោយពីបរទេសកាន់តែច្រើន ធ្វើអោយពួកយើងគ្មានការខិតខំប្រឹងប្រែងទេ ពីព្រោះទោះបីជាមិនខិតខំប្រឹងប្រែងក៏មានជំនួយដែរ។ តើប្រឹងប្រែងធ្វើអ្វី?

ជាទីបញ្ចប់ ខ្ញុំគិតថារាជរដ្ឋាភិបាលគួរតែបណ្ដុះបណ្ដាលប្រជាពលរដ្ឋ និងប្រឹងប្រែងរកការងារអោយធ្វើដើម្បីកុំអោយប្រជាពលរដ្ឋគិតថា គេខិតខំប្រឹងប្រែងរៀន ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់គ្មានការងារធ្វើ។ ត្រូវតែជំរុញអោយគេខិតខំប្រឹងប្រែង ប្រសិនបើគេខិតខំប្រឹងប្រែងដោយខ្លួនឯង មានន័យដូចជា ប្រឹងប្រែងប្រទេសដែរ។ សូមអោយរាជរដ្ឋាភិបាលកុំពឹងផ្អែកលើជំនួយបរទេសទាំងស្រុងពេក។